

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

AU FOST ODATA

FRUMOASELE MELE

POVESTII

DE LA

GANI

Cuprins

13

Hänsel și Gretel

Povestire de frații Grimm, adaptată de Anne Lanoë, ilustrată de Balena Lili

28

Greierile și furnica

Fabulă de Jean de La Fontaine, ilustrată de Mylène Rigaudie

31

Domnișoara șoricel și căpcăunul Dintți-Stricațy

Povestire de Emmanuelle Lepetit, ilustrată de Annette Marnat

39

Șoricelul Bert

Povestire de Emmanuelle Lepetit, ilustrată de Annette Marnat

46

Mă plimbam eu prin Lorena

Cântecel ilustrat de Emilia Dziubak

49

La Amestecorice găsești orice

Povestire de Anne Loyer, ilustrată de Balena Lili

70

Corbul și vulpea

Fabulă de Jean de La Fontaine, ilustrată de Mylène Rigaudie

73

Soldățelul de plumb

Poveste de Hans Christian Andersen, adaptată de Anne Lanoë,

ilustrată de Emilia Dziubak

88

Malbrough se duce la luptă

Cântecel ilustrat de Dung Ho

91

Crăiasa Zăpezii

Poveste de Hans Christian Andersen, adaptată de Anne Loyer,

ilustrată de Ira Sluyterman van Langeweyde

106

Trei toboșari

Cântecel ilustrat de Dung Ho

Cuprins

109

Jack și vrejul de fasole

Basm popular englez, adaptat de Anne Lanoë, ilustrat de Emilia Dziubak

124

Leul și șoarecele

Fabulă de Jean de La Fontaine, ilustrată de Maud Bihan

127

Cenușărcasa

Poveste de Charles Perrault, adaptată de Anne Lanoë, ilustrată de Balena Lili

142

Broascața care dorea să se facă mare
cât un bou

Fabulă de Jean de La Fontaine, ilustrată de Mylène Rigaudie

145

Margot, regina curții școlii

Povestire de Anne Loyer, ilustrată de Dung Ho

154

Cântec de bunic

Poem de Victor Hugo, ilustrat de Ira Shuyterman van Langeweyde

157

Misterul conacului bântuit

Povestire de Anne Loyer, ilustrată de Dung Ho

172

Iepurele și țestoasa

Fabulă de Jean de La Fontaine, ilustrată de Maud Bihan

175

Un vis mare cât un elefant

Povestire de Anne Loyer, ilustrată de Dung Ho

A fost odată ca niciodată un tăietor de lemne sărman, care trăia în apropierea unei păduri, împreună cu nevasta sa și cu cei doi copii ai lor. Pe băiatul lor îl chema Hänsel și pe fată, Gretel, iar amândoi erau copii tare buni și cuminiți. Într-o bună zi, tăietorul de lemne a ajuns atât de sărac, încât nu mai avea nici măcar o pâine. Nu-i mai rămăsese niciun bănuț să-și hrănească familia.

La lăsarea serii, tăietorul de lemne s-a așezat lângă nevasta sa.

— Oare ce se va alege de noi dacă nu mai avem ce mânca? a oftat el:

— Ei bine, nimic mai simplu, i-a răspuns nevasta, care era foarte rea. O să-i ducem mâine pe Hânsel și pe Gretel în pădure, le dăm un colț de pâine și îi lăsăm acolo! Noi vom pleca la muncă, iar ei nu se vor mai întoarce acasă!

— Niciodată n-aș putea face așa ceva! a strigat tăietorul de lemne.

— Foarte bine! Atunci o să murim toți patru de foame, i-a răspuns tăios femeia cea rea.

Și atât de tare l-a bătut la cap pe bietul om, încât a acceptat până la urmă oribila propunere.

Din fericire, copiii nu dormeau fiindcă îi chinuia foamea, așa că au auzit totul. Au așteptat să adoarmă părinții lor, apoi, Hânsel s-a strecurat afară. A observat că pe jos erau multe pietricele albe, care străluceau în lumina lunii ca niște bănuți de argint. Și-a umplut buzunarele cu ele, după care, cu inima mai liniștită, s-a întors în casă și s-a culcat.

— Nu-ți face griji, surioară, i-a șoptit Hânsel lui Gretel. Vom ieși noi din pădure!

Dis-de-dimineață, femeia cea rea și-a trezit copiii ca să meargă în pădure să strângă lemne și toată familia a pornit la drum. Hânsel se tot întorcea, prefăcându-se că se uită la o pisică albă de pe acoperișul casei, și arunca în urmă pietricele. Când au ajuns în pădure, Hânsel și Gretel s-au așezat lângă un foc mic ca să-și aștepte părinții și au adormit în sunetul loviturilor de topor ale tatălui lor.

La căderea nopții, copiii s-au trezit și au descoperit că zgomotul de topor era, de fapt, sunetul scos de o creangă ruptă pe care vântul o izbea de un trunchi de copac. Era clar că acum erau pierduți!

— Ce se va întâmpla cu noi? a început Gretel să plângă.

— Așteaptă să răsară luna, surioară, și vei vedea, a liniștit-o Hănsel.

După ce luna s-a ridicat pe cer, Hănsel și-a luat sora de mână și a condus-o, urmând pietricelele albe care sclipeau în întuneric, până acasă la ei.

Ce fericit a fost tatăl lor să îi revadă! Remușcările nu-i dădeau pace de când îi abandonase în pădure, iar acum se bucura să îi vadă teferi și nevătămați.

Șoricelul Bert

De când era micuț de tot, Bert a visat să ajungă mare și suficient de puternic încât să poată strânge dinții de lapte ascunși sub pernele copilașilor.

Lunile au trecut, iar Bert s-a făcut voinicuț. Se prezintă, deci, la intrarea școlii pentru șoricea, unde se pregătesc Zânele-Măseluță șoricești. Acolo, o domnișoară îi spune:

— Nu se poate, prostuțule! Aceasta este o meserie pentru fete!
O șoricică va fi mereu mai rapidă decât un șoricel împiedicat,
cum ești tu. N-ai nicio șansă!
Și paf! îi trănțește ușa în nas.

Bert se întoarce acasă cu inima frântă. Câtă nedreptate! De ce să existe meserii pentru fete și meserii pentru băieți?

Peste noapte, Bert se ridică pe furiș din pat. Își pune gene false, își pudrează blănița gri cu făină și iată-l, ca prin farmec, transformat în șoricică!